ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н J. MAZÁK
представено на 12 юни 2008 година [1]

I — Въведение

1. С настоящата жалба Masdar (UK) Ltd (наричано по-нататък „Masdar“) иска от Съда да отмени Решение на Първоинстанционния съд (пети състав) от 16 ноември 2006 г. по дело Masdar/Комисия [2] (наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Първоинстанционният съд отхвърля иска му на основание членове 235 ЕО и 288 ЕО за поправяне на вредите, които същото твърди, че е претърпяло поради неплащане на услугите, предоставени от него в рамките на проекти за помощ от Общността. То иска Комисията да му заплати 448 947,78 EUR заедно с дължимите лихви.

2. Жалбата основно поставя въпроса дали Първоинстанционният съд е приел основателно, че съгласно фактическите и правни обстоятелства по настоящото дело, когато в рамките на програма за подпомагане от Общността подизпълнителят на (водещия) изпълнител не е получил плащане от водещия изпълнител за предоставени услуги, няма възможност Комисията да носи отговорност за обезщетяването на подизпълнителя на основание на принципите на забрана на неоснователното обогатяване, водене на чужда работа без пълномощие, защита на оправданите правни очаквания или задължението за полагане на грижа.

II — Фактическа обстановка

3. В обжалваното съдебно решение фактите, породили настоящия спор, са изложени по следния начин:

„2. В началото на 1994 г. в рамките на общностната програма за техническо подпомагане на Общността на независимите държави (ТАЦИС) между Комисията, представлявана от заместник генералния директор на генерална дирекция (ГД) „Външни икономически отношения“, и Helmico SA, представлявано от своя изпълнителен директор, се сключва договор MO.94.01/01.01/B002. Този договор (наричан по-нататък „молдовският

1 — Език на оригиналния текст: английски.
2 — T-333/03, Recueil, стр. II-4377.

договор“) с наименование „Подпомагане на организацията на частно сдружение на земеделски производители“ е с проектно обозначение TACIS/FD MOL 9401 (наричан по-нататък „молдовският проект“).

3. През април 1996 г. Helmico и жалбоподателят сключват договор, с който Helmico възлага на жалбоподателя като подизпълнител предоставянето на някои услуги, предвидени в молдовския договор.

4. На 27 септември 1996 г. Комисията, представлявана от заместник генералния директор на ГД „Външни икономически отношения“, и Helmico SA, представлявано от своя изпълнителен директор, сключват договор TACIS с обозначение RU 96-5276-00. По силата на този договор (наричан по-нататък „руският договор“) Helmico се задължава да предоставя услуги в Русия в рамките на проект с обозначение FD RUS 9502 „Федерална система за сертифициране и изпитване на семена“ (наричан по-нататък „руският проект“).

5. През декември 1996 г. Helmico и жалбоподателят сключват подизпълнителски договор за руския проект, който е много сходен със сключения през април 1996 г. за молдовския проект.

6. Към края на 1997 г. Masdar изразява тревога поради забавените плащания от страна на Helmico. Представеното от Helmico извинение е, че тези забавяния се дължат на Комисията. Жалбоподателят се свързва със службите на Комисията и научава, че същата е платила всички фактури на Helmico до този момент. След по-задълбочено проучване жалбоподателят установява, че Helmico му е предоставяло закъсняла и неточна информация за плащанията, които е получило от Комисията. […]

7. На 2 октомври 1998 г. се провежда среща между един от ръководителите на Masdar и представители на Комисията.

8. На 5 октомври 1998 г. по факс Комисията изпраща писмо на Helmico. В него тя изразява загриженост, че поради различията в гледните точки между членовете на консорциума Helmico руският проект може да не бъде завършен, и заявява, че за нея е много важно да бъдат спазени условията по руския договор, както и руският проект да бъде доведен до успешен край. Тя моли Helmico да даде гаранция чрез декларация, подписана съвместно от Helmico и от жалбоподателя, че двете страни са в пълно съгласие относно спазването на условията по руския договор и че руският проект ще приключи в определените

срокове. В писмото се посочва, че ако не получи такава гаранция преди понеделник, 12 октомври 1998 г., Комисията ще използва други средства, за да осигури завършването на проекта съгласно условията по руския договор.

9. С факс от 6 октомври 1998 г. Helmico отговаря на службите на Комисията, че различията в гледните точки между членовете на консорциума са изгладени и че успешното приключване на руския проект изобщо не е застрашено. В отговора се уточнява, че между членовете на консорциума е постигнато съгласие всички бъдещи плащания, включително тези във връзка с руския проект, фактурите по които са в процес на обработване, да се правят по определена от жалбоподателя банкова сметка, а не по банковата сметка на Helmico. В него е отбелязано и следното:

„Постигнато бе съгласие, считано от днес, и управлението на договора да премине към г-н S., управител на Masdar. Бихме искали да ни уведомите във възможно най-кратък срок относно потвърждаването от Ваша страна на тези изменения."

10. Това писмо е подписано от г-н T, изпълнителен директор на Helmico, и е ръкописно потвърдено по следния начин: „Одобрено, г-н S., Masdar, 6 октомври 1998 г."

11. На Комисията е изпратено писмо със същия текст, с дата от същия ден и заверено от управителя на Masdar, по повод на сумите, които трябва да бъдат платени в рамките на молдовския договор.

12. На 7 октомври 1998 г. Helmico изпраща на Комисията две други писма, подписани от г-н T. и заверени от г-н S. от името на Masdar. […]

13. На 8 октомври 1998 г. Helmico изпраща две писма на ръководителите на съответните проекти от служба „Договори" на Комисията с молба да извършват всички последващи плащания в рамките на руския и молдовския договор по различна сметка на името на Helmico в Атина. Писмата завършват със следното изявление:

„Това указание не подлежи на отмяна от Helmico без писменото одобрение от управителя на Masdar, г-н S. Ще Ви бъдем благодарни да уведомите Masdar относно състоянието на плащанията и момента на извършването им."

14. На 8 октомври 1998 г. Helmico и жалбоподателят подписват споразумение, с което се упълномощава управителят на Masdar да прехвърля суми от двете сметки, посочени в писмата от 7 и от 8 октомври 1998 г., изпратени до Комисията.

15. На 10 ноември 1998 г. Комисията предава заключителен доклад за руския проект. От шестте рубрики, които подлежат на оценяване, четири получават оценка „отличен“, една „добър“ и една „като цяло задоволителен“. На 26 февруари 1999 г. Комисията предава заключителен доклад за молдовския проект, в който доклад на две от рубриките, подлежащи на оценяване, е поставена оценка „добър“, а на други четири — „като цяло задоволителен“.

16. През февруари 1999 г. длъжностни лица на Комисията започват одит на молдовския и руския проект. Одитът на руския проект приключва през април 1999 г. Към юли 1999 г. одитът на молдовския проект не е приключил.

17. На 29 юли 1999 г. Комисията изпраща писмо до жалбоподателя, в което посочва, че след като Комисията е била уведомена за наличието на финансови нередности между Helmico и жалбоподателя при изпълнението на руския и на молдовския договор, тя спира всички все още неизвършени плащания; тя започва пълен одит, за да установи дали по руския и по молдовския проект е допусната злоупотреба със средства на Общността. Като съзнава финансовите трудности на жалбоподателя, Комисията го информира, че в рамките на руския проект може да преведе аванс от 200 000 EUR по сметката на Helmico, посочена в съобщените от това дружество указания от 8 октомври 1998 г.

18. Сумата от 200 000 EUR е преведена през август 1999 г. по тази сметка, а впоследствие е прехвърлена по сметката на Masdar.

19. Между декември 1999 г. и март 2000 г. управителят на Masdar изпраща писма до няколко длъжностни лица в Комисията, както и до отговарящия за външните отношения член на Комисията, г-н Patten. Сред различните поставени въпроси е и този за плащането на предоставените от Masdar услуги.

20. На 22 март 2000 г. генералният директор на общата служба „Външни отношения“ на Комисията пише на управителя на Masdar, за да го уведоми за следното:

„След проведените интензивни консултации (при които бяха разгледани няколко възможности, включително окончателното прекратяване на двата договора чрез допълнителни плащания в полза на Masdar, изчислени според извършената дейност и направените от Вас разходи), в крайна сметка службите на Комисията взеха решение да съберат обратно сумите, изплатени по-рано на съдоговорителя Helmico. От правна гледна точка от това следва, че вероятно всяко директно плащане на Masdar (дори посредством банковата сметка на Helmico, за която имате пълномощно) в случай на неплатежоспособност на Helmico би се разглеждало като тайно съглашение от страна на ръководителите или кредиторите на Helmico; освен това не е сигурно, че в случай на съдебен спор между Helmico и Masdar изплатените от Европейската комисия средства в крайна сметка могат да останат у Masdar, както би желала Комисията“.

21. На 23 март 2000 г. Комисията уведомява писмено Helmico, че отказва да заплати спрените фактури, и иска от него да върне сума в общ размер на 2 091 168,07 EUR. Комисията предприема това действие, след като установява, че Helmico е извършило измама при изпълнението на молдовския и на руския договор.

22. На 31 март 2000 г. жалбоподателят предявява иск срещу Helmico пред High Court of Justice of England and Wales, Queen's Bench Division, за плащането на извършените като подизпълнител услуги в рамките на изпълнението на молдовския и на руския договор в общ размер на 453 000 EUR.

23. На 4 април 2000 г. на основание на член 28, параграф 2 от Финансовия регламент (от 21 декември 1977 година, приложим за общия бюджет на Европейските общности (ОВ L 356, 1977 г., стр. 1) Комисията издава две официални нареждания за събиране на вземания до Helmico. Подробна информация за тези документи е изпратена на адвокатите на жалбоподателя на 1 февруари 2002 г. (вж. точка 36 по-долу).

24. На 15 юни 2000 г. управителят на Masdar изпраща факс до члена на Комисията, отговарящ за външните отношения, в което заявява:

„Преди 18 месеца уведомихме Европейската комисия за проблемите, които имахме с партньора ни Helmico по двата посочени по-горе проекта. Бяха ни дадени уверения, че ако продължим работата по проектите,

Европейската комисия ще осигури заплащането на извършените от нас услуги. Продължихме да финансираме и изпълняваме двата проекта от Ваше име при значителни свръхразходи въпреки установената от нас измама от страна на Helmico спрямо Masdar, както и вероятната несъбираемост на тези средства.“

25. Отговорът на члена на Комисията в писмо от 25 юли 2000 г. потвърждава позицията на Комисията, изразена в писмото от 22 март 2000 г.

26. На 5 февруари 2001 г. управителят на Masdar изпраща друг факс на члена на Комисията, отговарящ за външните отношения, в който твърди, че жалбоподателят е страна по руския и по молдовския договор, сключени с Комисията, и че на срещата от 2 октомври 1998 г. е получил уверения, че ще му бъде заплатено, ако продължи работата по руския и по молдовския проект.

27. През април 2001 г. жалбоподателят се свързва с Комисията, за да обсъди възможността тя да плати пряко на Masdar за извършената от него работа, фактура за която е издадена на Helmico.

28. С писмо от 8 май 2001 г. членът на Комисията, отговарящ за външните отношения, потвърждава гледището на Комисията, че жалбоподателят не е страна по руския договор и по молдовския договор.

29. На 21 май 2001 г. адвокатите на жалбоподателя се срещат със службите на Комисията, за да обсъдят възможността на жалбоподателя да се заплатят пряко предоставените от него услуги.

30. На 1 август 2001 г. адвокатите на жалбоподателя потвърждават искането за доброволно плащане от Комисията. Жалбоподателят иска да му се платят 448 947,78 EUR или, при условията на евентуалност, 249 314 EUR. Първата сума отговаря на общата неизплатена стойност по фактурата на Helmico, изпратена на Комисията, а втората — на стойността на работата след откриването на измамата.

31. На 28 август 2001 г. адвокатите на жалбоподателя се срещат със службите на Комисията, за да обсъдят възможността на жалбоподателя да се заплатят пряко предоставените от него услуги.

32. На 10 октомври 2001 г. адвокатите на жалбоподателя изпращат на Комисията копие от доклад, подготвен през 1998 г. Предполага се, че този доклад би могъл да подпомогне службите на Комисията при издирването на ръководителите на Helmico.

33. На 16 октомври 2001 г. Комисията дава отговор, че информацията е изпратена на компетентните служби на ГД „Бюджет“, на Европейската служба за борба с измамите и на отдела по финанси и договори, който се занимава с програмите ТАЦИС, както и че службите на Комисията ще предприемат всички необходими мерки, за да издирят ръководителите на Helmico.

34. На 16 октомври 2001 г. адвокатите на жалбоподателя пишат до Комисията, излагайки твърдението, че между нея и жалбоподателя е налице мълчаливо споразумение, че към 8 октомври 1998 г. Комисията ще се разплати с него, стига той да предприеме необходимите действия, за да гарантира довеждането до успешен край на руския и на молдовския проект. Основните доводи в писмото целят да установят, че през 1998 г. Комисията е приела, че жалбоподателят става водещ изпълнител по руския проект. Писмото завършва със следното изявление:

„Ще Ви бъдем благодарни да ни уведомите дали службите на Комисията приемат довода, изложен в писмото, и ако това е така, дали са готови да извършат междинно плащане на Masdar Ltd в размер на 279 711,85 EUR до приключване на висящото производство по събирането на вземания срещу Helmico.“

35. С писмо на Комисията от 13 ноември 2001 г. изложените от адвокатите на жалбоподателя доводи са отхвърлени. Писмото завършва със следното изявление:

„Въз основа на нареждането за събиране на вземания Комисията ще събере от представителите на Helmico средствата, получени от Helmico. В зависи-

мост от изхода на производството по събиране ще се разгледат възможните последващи действия относно използването на събраната сума.“

36. На 1 февруари 2002 г. в писмен отговор на въпрос на адвокатите на Masdar службите на Комисията изясняват, че на 4 април 2000 г. са издадени две официални нареждания за събиране на вземания до Helmico, като едното е свързано с молдовския договор и е за сума от 1 236 200,91 EUR, а другото — с руския договор и е за сума от 854 967,16 EUR, или общо 2 091 168,07 EUR.

37. С писмо от 27 февруари 2002 г., изпратено до Комисията, адвокатите на жалбоподателя отбелязват, че сумите по двете официални нареждания за събиране на вземания приблизително отговарят на сумите, за които е отбелязано, че са платени от Комисията на Helmico. Те предполагат, че поради това според Комисията не е необходимо да се издават нареждания за събиране на вземания за сумите, начислени от Helmico на Комисията, но неизплатени от нея.

38. На 11 март 2002 г. Комисията пише до адвокатите на жалбоподателя, като потвърждава, че двете официални нареждания за събирането на вземания, издадени от Комисията на 4 април 2000 г. до Helmico, не обхващат начислените от Helmico, но неизплатени му от Комисията суми.

39. На 17 декември 2002 г. правната служба на Комисията изпраща на адвокатите на жалбоподателя разбивка на сумите, фактурирани от Helmico на Комисията, размера и датите на платените суми, както и размера на неплатените суми.

40. На 18 февруари 2003 г. се провежда среща между адвокатите на жалбоподателя и Комисията.

41. На 23 април 2003 г. адвокатите на жалбоподателя изпращат до службите на Комисията препоръчано писмо, което завършва със следното изявление:

„[А]ко службите на Комисията не направят най-късно до 15 май 2003 г. конкретно предложение за плащане на нашия клиент за предоставените услуги, ще бъде предявен иск срещу Комисията за поправяне на вреди пред Първоинстанционния съд на основание членове 235 ЕО и 288 ЕО (предишни членове 178 и 215 от Договора за ЕО).“

42. С факс от 15 май 2003 г. Комисията предлага на адвокатите на жалбоподателя да проведат среща, за да обсъдят възможността за уреждане на спора по взаимно съгласие, въз основа на което Комисията би му изплатила сумата от 249 314,35 EUR за дейността, осъществена след като е открита извършената от Helmico измама, ако жалбоподателят предостави доказателство за съгласие да му бъде платено директно от Комисията, ако завърши руския и молдовския проект.

43. С препоръчано писмо от 23 юни 2003 г. адвокатите на жалбоподателя отговарят на службите на Комисията, че отхвърлят тяхното предложение като основа за по-нататъшни преговори и излагат подробно искането на жалбоподателя, както и реда и условията, при които същият би се съгласил да участва в среща.

44. Това препоръчано писмо е последвано от факс от 3 юли 2003 г., в който адвокатите на жалбоподателя молят Комисията да отговори дали е възможно да се организира среща преди 15 юли 2003 г. при предложените условия, като отбелязват, че ако такава среща не се проведе, ще бъде предявен иск пред Първоинстанционния съд.

45. С писмо от 22 юли 2003 г. Комисията отговаря, че не може да уважи искането за плащане на жалбоподателя.“

III — Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

4. С искова молба, подадена на 30 септември 2003 г., Masdar предявява иск за обезщетение пред Първоинстанционния съд, като го обосновава с принципа на забрана на неоснователното обогатяване (de in rem verso), с принципа относно воденето на чужда работа без пълномощие (negotiorum gestio), с нарушение на принципа на оправданите правни очаквания, и на последно място, с обстоятелството, че действията на Комисията съставляват умишлено или непредпазливо непозволено увреждане, което го е ощетило.

5. След като страните не успяват да уредят спора по взаимно съгласие, с обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отхвърля иска и осъжда Masdar да заплати съдебните разноски поради основанията, които могат да бъдат обобщени по следния начин.

6. Най-напред Първоинстанционният съд очертава условията, при които в съответствие с установената съдебна практика Общността може да носи извъндоговорна отговорност съгласно член 288, втори параграф ЕО както за противоправно поведение, така и за поведение на общностните институции, за което не е установено, че е противоправно.

7. На следващо място се отбелязва, че искът за обезщетение на Masdar, доколкото е свързан с неоснователно обогатяване и водене на чужда работа без пълномощие, се основава на правила за носенето на извъндоговорна отговорност, които не изискват противоправно поведение от страна на общностните институции, а доколкото същият е свързан с нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания и умишленото или непредпазливо непозволено увреждане от страна на Комисията, на съвкупността от правила за носенето на извъндоговорна отговорност от страна на Общността поради противоправно поведение.

8. Първоинстанционният съд по-нататък разглежда твърденията във връзка с исковете за неоснователно обогатяване и за водене на чужда работа без пълномощие.

9. Като приема, че по принцип искът за обезщетение може да се основава на тези принципи, Първоинстанционният съд определя дали условията за предявяване на иск за неоснователно обогатяване или на иск за водене на чужда работа без пълномощие са изпълнени в случая.

10. В това отношение той установява, че видно от фактическата и правна обстановка по делото, исковете за неоснователно обогатяване и водене на чужда работа без пълномощие не могат да бъдат уважени.

11. Стигайки до този извод, Първоинстанционният съд изтъква, че съгласно основните принципи на правото, които са общи за държавите членки, тези искове не могат да бъдат уважени, доколкото получената от неоснователно обогатилия се или от заинтересования облага произтича от договор или правно задължение, и че такива искове по правило могат да се предявяват само субсидиарно, тоест когато увреденото лице не разполага с друг иск, за да получи дължимото.

12. В това отношение Първоинстанционният съд набляга на установената в случая договорна уредба, и по-специално на договорните отношения между Комисията и Helmico, от една страна, и между Helmico и Masdar, от друга. Той по-конкретно приема, че без съмнение Helmico отговаря за заплащането на

извършената от Masdar работа, като носи отговорност за неизпълнение и в случай на неплащане, както и че евентуалната неплатежоспособност на Helmico не е причина Комисията да поеме тази отговорност за неизпълнение.

13. Първоинстанционният съд стига до извода, че след като евентуалното обогатяване на Комисията или обедняване на жалбоподателя е възникнало в рамките на споменатата договорна уредба, то не се характеризира с липсата на основание.

14. По същия начин Първоинстанционният съд приема, че условията за предявяване на гражданскоправния иск, основаващ се на водене на чужда работа без пълномощие, в случая явно не са изпълнени. В това отношение той застъпва становището, че тъй като Masdar се е свързало със службите на Комисията, преди да се ангажира да продължи проектите, няма основание изпълнението на договорните му задължения към Helmico да се характеризира като предприемане на чужда работа, без да е било натоварено, като установява също, че доводите на Masdar са в противоречие с принципите на воденето на чужда работа без пълномощие, що се отнася до знанието на заинтересувания за действията на управителя.

15. Като добавя, че не е доказано, че Masdar е понесло необичайна или особена вреда, която надхвърля пределите на стопанските и търговските рискове, присъщи на неговата дейност, Първоинстанционният съд стига до извода, че исковете за обезщетение, основаващи се на неоснователно обогатяване и водене на чужда работа без пълномощие, трябва да се отхвърлят като неоснователни.

16. На следващо място, що се отнася до твърдяното нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания, Първоинстанционният съд отхвърля това правно основание, тъй като според него при разглеждането на наличните доказателства не се установяват конкретни уверения, дадени от Комисията, които да породят у жалбоподателя основателни надежди, позволяващи му да се позове на този принцип.

17. Първоинстанционният съд освен това отхвърля доводите на Masdar относно наличието на умишлено или непредпазливо непозволено увреждане от страна на Комисията като неоснователни, като по същество приема, че те не доказват в достатъчна степен твърдяното наличие на задължение за полагане на грижа, както и че не е установена причинно-следствена връзка между нарушението на твърдяното задължение и посочената вреда.

18. Накрая, Първоинстанционният съд отхвърля и искането на Masdar за разпит на свидетел — а именно г-н W., ръково-

дител на Masdar — относно темите по време на срещата от 2 октомври 1998 г. В това отношение Първоинстанционният съд приема, че дори съгласно посоченото от Masdar тези показания да могат да установят наличието на обща воля на Комисията и Masdar последното да доведе съответните проекти до успешен край, това не е достатъчно да докаже наличието на конкретни, безусловни и безпротиворечиви сведения, че считано от същата дата, Комисията се е ангажирала да плати пряко на жалбоподателя.

IV — Искания на страните пред Съда

19. Masdar моли Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да осъди Комисията да заплати на жалбоподателя сумата от 448 947,78 EUR, поискана от жалбоподателя в първоинстанционното производство, или в противен случай сумата от 249 314,35 EUR или друга сума, която Съдът счете за подходяща, както и лихвите върху определената сума,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски по настоящото производство и по производството пред Първоинстанционния съд.

20. Комисията моли Съда:

— да отхвърли жалбата,

— при условията на евентуалност, ако Съдът отмени изцяло или частично обжалваното съдебно решение, да отхвърли искането за обезщетение на жалбоподателя в производството по обжалване,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски по настоящото производство и по производството пред Първоинстанционния съд,

— при условията на евентуалност, ако Съдът се произнесе в полза на жалбоподателя в производството по обжалване, да го осъди да заплати една трета от съдебните разноски, направени от него по първоинстанционното производство.

V — По жалбата

A — *Предварителни бележки*

21. Преди да пристъпя към анализ на основанията по жалбата, посочени от Masdar, е полезно да се направят някои предварителни бележки.

22. Що се отнася до обстановката по настоящото дело, най-напред следва да се отбележи, че както Masdar изрично потвърждава по време на съдебното заседание по настоящото дело, между страните няма спор, че между Masdar и Комисията не е установена пряка договорна връзка, а такива договорни връзки относно изпълнението на услуги в рамките на разглежданите програми за подпомагане от Общността съществуват само между Helmico и Комисията, от една страна, и между Helmico и Masdar, от друга.

23. Както обаче се вижда от предоставената от страните информация, Helmico, което дължи на Masdar плащане за изпълнението на услуги, които му е възложило като подизпълнител, следва да се счита за неплатежоспособно, а ръководителите му не могат да бъдат издирени. Съдебното производство, започнато от Masdar за получаване на дължимите му плащания от Helmico пред съдилищата в Англия и Уелс, които съгласно съответните договори за подизпълнение са компетентни да разглеждат евентуалните спорове във връзка с тях, е спряно за неопределен срок.

24. При тези обстоятелства Masdar предявява иск *срещу Комисията* пред Първоинстанционния съд, като в рамките на обезщетението за претърпени вреди иска и заплащане на предоставените от него услуги [3] заедно със съответните лихви.

25. Както самото Masdar изтъква по време на съдебното заседание в настоящото производство по обжалване, този иск срещу Комисията основно почива на две групи доводи, а именно, първо, дадените му от Комисията уверения относно заплащането на предоставените услуги, и второ, дори при липсата на такива уверения, извъндоговорната отговорност на Комисията за плащане, най-вече поради неоснователното обогатяване и воденето на чужда работа без пълномощие.

3 — Поисканото плащане отговаря на общата стойност на услугите по фактурите, по които плащането е спряно: вж. точки 71 и 98 от обжалваното съдебно решение.

26. В това отношение следва да се отбележи, както изясняват страните по време на съдебното заседание, че съгласно установеното от Първоинстанционния съд в обжалваното съдебно решение, по настоящото дело няма спор, че по принцип искът за вреди може да се основава на посочените по-горе принципи, които както Първоинстанционният съд в обжалваното съдебно решение, така и страните описват като намиращи се във връзка с нормите относно извъндоговорната отговорност. В съответствие с това в настоящото производство не се повдигат възражения и не се обсъжда съществуването в правния ред на Общността на принципите, посочени от Masdar.

27. Настоящата жалба по-скоро се насочва към въпроса дали Първоинстанционният съд правилно е приел, че с оглед на фактите по делото искът на Masdar, основаващ се на тези принципи, не може да бъде уважен.

28. В подкрепа на жалбата си Masdar поконкретно сочи седем правни основания.

29. С първото си правно основание Masdar твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е установил, че Masdar само е изпълнявало договорните си задължения към Helmico, поради което Първоинстанционният съд отхвърля исковете, основаващи се на неоснователно обогатяване и водене на чужда работа без пълномощие. С второто си правно основание Masdar твърди, че независимо от този въпрос Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е взел предвид както обстоятелството, че Комисията има правомощия за събирането на вземания, така и начина, по който тя ги е упражнила. Третото правно основание е насочено срещу констатациите на Първоинстанционния съд, че за Masdar не може да се приеме воденето на чужда работа без пълномощие, че Комисията е била в състояние сама да управлява проекта и че е налице изискване лицето, действащо съгласно принципа на водене на чужда работа без пълномощие, непременно да действа без знанието на заинтересувания. С четвъртото си правно основание Masdar твърди, че съществува непоследователност в констатациите на Първоинстанционния съд относно правните основания за неоснователно обогатяване и водене на чужда работа без пълномощие, от една страна, и правното основание относно оправданите правни очаквания, от друга. С петото си правно основание то поддържа, че като е отхвърлил основаващите се на отговорност за умишлено или непредпазливо непозволено увреждане искове, Първоинстанционният съд е допуснал грешка, като е счел, че Masdar не е представило достатъчно доказателства. Накрая, с шестото и седмото си правно основание Masdar твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка, като е приел, че Комисията не е дала никакви уверения на Masdar.

30. Тъй като първото, второто и третото правно основание са все свързани с иска, основан на неоснователното обогатяване и воденето на чужда работа без пълномощие, те ще бъдат разгледани заедно. Шестото и седмото правно основание също ще бъдат разгледани заедно, тъй като и с двете се оспорва констатацията на Първоинстанционния съд, че Комисията не е дала никакви уверения, което води до отхвърляне на иска относно

нарушаването на принципа на защита на оправданите правни очаквания. Тези две правни основания освен това следва да се разгледат преди четвъртото правно основание, с което Masdar твърди, че тези констатации на Първоинстанционния съд противоречат на констатациите, свързани с неоснователното обогатяване и воденето на чужда работа без пълномощие.

Б — *Правните основания*

1. Първото, второто и третото правно основание, свързани с констатациите на Първоинстанционния съд по иска, основан на неоснователното обогатяване и воденето на чужда работа без пълномощие

a) Основни доводи

31. С първото си правно основание Masdar твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точки 98, 99 и 101 от обжалваното съдебно решение е установил, че то е действало само в изпълнение на договорните си задължения към Helmico. След като в точки 146—148 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд очевидно приел, че на срещата от 2 октомври 1998 г. Masdar не заявява готовност да продължи да изпълнява сключените с Helmico договори, Първоинстанционният съд е следвало да разгледа дали Masdar все още има правно задължение да продължи да изпълнява договорите за подизпълнение. Съгласно английското право измамата на Helmico и неизпълнението на значителна част от задължението му за плащане на Masdar съставлявали достатъчно тежко нарушение, което давало право на Masdar да счита договора за прекратен и да заведе дело за дължимите суми и за вредите, настъпили поради неизпълнение от страна на Helmico. Невземането предвид на правото на Masdar да прекрати договора за подизпълнение също представлявало процесуално нарушение.

32. С второто си правно основание Masdar посочва, че независимо дали е действало в изпълнение на договорните си задължения към Helmico, Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като при определянето дали Комисията се е обогатила неоснователно не е взел предвид обстоятелството, че тя не е в положението на обикновен съдоговорител предвид правомощията ѝ по събиране на вземания съгласно Финансовия регламент, позволяващи ѝ да изпразни от съдържание съществували по-рано договорни правоотношения. То по-специално отбелязва, че никъде в мотивите си за

отхвърлянето на исковете за неоснователно обогатяване и водене на чужда работа без пълномощие Първоинстанционният съд не взема предвид обстоятелството, че Комисията изчаква до април 2000 г., т.е. Masdar да приключи работа, преди да издаде нареждането за събиране на вземания срещу Helmico.

33. Накрая, с третото си правно основание Masdar по-конкретно оспорва някои аспекти от констатациите на Първоинстанционния съд относно воденето на чужда работа без пълномощие. Според него мотивите в точки 101—103 от обжалваното съдебно решение относно воденето на чужда работа без пълномощие не отговарят и са в явна несъгласуваност с фактите.

34. Първо, то твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка, като е приел, че Masdar не е предприело чужда работа, без да е било натоварено. В това отношение то поддържа, че задълженията му към Helmico са приключили и самото обстоятелство, че Masdar се свързало със службите на Комисията през октомври 1998 г., не е пречка предприетите впоследствие от него действия да са били извършени, без да е натоварено, тъй като на срещата от 2 октомври 1998 г. не е съставен никакъв официален документ.

35. Второ, то оспорва констатацията, че Комисията е била в състояние сама да управлява проектите. Общоизвестно било, че Комисията възлага подобни проекти на външни изпълнители именно поради това че не разполага с вътрешни ресурси за изпълнението им. Освен това Комисията не съобщила на Masdar, че прекратява договора и ще търси алтернативен изпълнител.

36. Трето, Masdar твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка, като е приел, че принципът на воденето на чужда работа без пълномощие не може да се приложи, когато на заинтересувания е известна необходимостта от предприемането на действия. Макар действително в редица случаи при този принцип заинтересуваният да не знаел за необходимостта да предприеме действия, за да избегне претърпяването на загуба, логически нямало основание заинтересуваният да не знае за такава необходимост.

37. Комисията твърди, че първото правно основание е недопустимо и във всички случаи явно неоснователно. Тя отбелязва, че пред Първоинстанционния съд Masdar никога не е заявявало, че е прекратило договорите си с Helmico, и че от материалите по делото се виждало, че то всъщност не ги е прекратило. Наистина съгласно английското право съществено нарушение можело да породи у изправната страна правото да прекрати договора, но

само по себе си нарушението не го прекратявало. Също не било вярно, че Първоинстанционният съд не се произнесъл по този въпрос, тъй като в точка 103 от обжалваното съдебно решение той изтъкнал, че Masdar продължило да изпълнява договорите си с Helmico.

38. Що се отнася до изтъкнатите във връзка с правомощията на Комисията за събиране на вземания доводи, Комисията посочва, че Първоинстанционният съд по същество отговаря на всички доводи, изнесени в подкрепа на твърдението, че Комисията се е обогатила неоснователно. Основаният на неоснователно обогатяване иск не можел да бъде уважен, поради това че Комисията получила облага от договора си с Helmico, а Masdar е било задължено да действа съгласно договора си за подизпълнение с посочената страна.

39. Накрая, отхвърляйки третото правно основание, Комисията по-специално отбелязва, че изводът относно възможността на Комисията сама да управлява делата си е фактически въпрос, който не може да се оспорва в производството по обжалване, и във всички случаи констатацията в точка 97 и сл. от обжалваното съдебно решение, че Masdar е действало в изпълнение на договорите си с Helmico, е достатъчна, за да се отхвърлят доводите във връзка с воденето на чужда работа без пълномощие.

б) Съображения

40. Най-напред следва да се напомни, че в общностния правен ред с установеното в член 225 ЕО производство по обжалване не е предвидена възможността Съдът да преразглежда изцяло иска или жалбата, подаден(а) пред Първоинстанционния съд.

41. Всъщност съгласно постоянната съдебна практика в рамките на обжалването правомощията на Съда са ограничени до преценка на юридическото решение, което е било дадено във връзка с изложените пред Първоинстанционния съд правни основания [4]. Следователно в рамките на такова производство Съдът е компетентен само да провери дали съдържащите се в жалбата доводи установяват грешка при прилагане на правото, която опорочава обжалваното решение [5]. Освен това от член 225 ЕО, член 58, първа алинея от Статута на Съда и член 112, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Съда е видно, че една жалба трябва точно да посочва пороците на решението, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя това искане [6].

4 — Вж. в този смисъл Решение от 1 юни 1994 г. по дело Комисия/Brazzelli Lualdi и др. (C-136/92 P, Recueil, стр. I-1981, точка 59) и Решение от 21 февруари 2008 г. по дело Комисия/Girardot (C-348/06 P, Сборник, стр. I-833, точка 49).

5 — Вж. в този смисъл Решение от 4 юли 2000 г. по дело Bergaderm и Goupil/Комисия (C-352/98 P, Recueil, стр. I-5291, точка 35), Решение от 30 септември 2003 г. по дело Eurocoton и др./Съвет (C-76/01 P, Recueil, стр. I-10091, точка 47) и Решение по дело Комисия/Girardot, посочено по-горе в бележка под линия 4, точка 49.

6 — Вж. в този смисъл по-специално Решение от 28 май 1998 г. по дело Deere/Комисия (C-7/95 P, Recueil, стр. I-3111, точка 19) и Решение от 7 юли 2005 г. по дело Le Pen/Парламент (C-208/03 P, Recueil, стр. I-6051, точка 39 и цитираната съдебна практика).

42. Ето защо няма да се спирам по-долу на цялостния подход на Първоинстанционния съд относно принципите на неоснователното обогатяване и воденето на чужда работа без пълномощие, упоменати предимно в първите три правни основания, и по-специално на прилагането им във връзка с отговорността за поведение, което не е установено, че е противоправно [7], тъй като този въпрос не е повдиган по настоящата жалба [8].

43. При все това, преди да разгледам по същество конкретните посочени от Masdar правни основания, ми се струва подходящо да направя някои общи бележки във връзка с понятията за неоснователно обогатяване и водене на чужда работа без пълномощие, за да поставя в контекст оспорените по делото констатации на Първоинстанционния съд.

44. Що се отнася до извъндоговорната отговорност член 288, втора алинея ЕО налага на Общността задължението да поправи вредите, причинени от нейните институции, „в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите членки“.

45. Както самото Masdar признава в жалбата си, смисълът на тази разпоредба не е, че прилаганите от съдилищата на Общността принципи, уреждащи извъндоговорната отговорност, трябва — или дори могат — точно да съответстват на съществуващите в законодателствата на всички държави членки принципи или че някак си биха могли „механично“ да се изведат от тях като общ знаменател [9]. Ето защо до известна степен — както обикновено става с общите принципи на правото, които се явяват негов източник — докато по въпроса не се появи установена съдебна практика, да се обсъжда конкретното съдържание на такъв принцип би било все едно да се обсъжда каква форма имат привиденията. Би трябвало обаче разрешението, което Първоинстанционният съд прилага в рамките на член 288 ЕО, да се вдъхновява от основните характеристики на съответните понятия в националния правен ред, които при необходимост да се приспособят, за да отговорят на специфичните изисквания на общностното право.

46. Независимо от това, що се отнася до исковете за неоснователно обогатяване и водене на чужда работа без пълномощие, предявени по настоящото дело от Masdar, съпоставянето на правния ред на държавите членки разкрива широко многообразие, що се отнася до тяхното признаване и прилагане.

7 — Вж. относно подробно обсъждане на отговорността на Общността в отсъствието на противоправно поведение скорошното заключение на генерален адвокат Poiares Maduro, точки 53—83, по съединени дела FIAMM и FIAMM Technologies/Съвет и Комисия (C-120/06 P и C-121/06 P, висящи пред Съда).

8 — Освен това според мен по настоящото дело не се повдига свързан с обществен ред въпрос, който може или трябва да бъде обсъждан служебно от Съда. Вж. в това отношение строгите критерии, предложени в точки 140—143 от Заключение на генерален адвокат Jacobs по дело Salzgitter/Комисия (Решение от 13 юли 2000 г., C-210/98 P, Recueil, стр. I-5843), според които 1) следва да се определи дали целта на нарушеното правило е да обслужва основна цел на общностния правен ред и дали то играе съществена роля за постигането ѝ, 2) трябва да се установи дали нарушеното правило е установено в интерес на трети лица или на широката общественост, а не само в интерес на непосредствено засегнатите лица, 3) нарушението на правилото трябва да е явно, което означава Съдът и третите лица да могат лесно да открият и установят самото нарушение.

9 — Вж. в този смисъл точка 55 от Заключение на генерален адвокат Poiares Maduro по дело FIAMM и FIAMM Technologies/Съвет и Комисия (посочено по-горе в бележка под линия 7).

47. Най-общо обаче нагласата на правните системи на държавите членки в това отношение може да се характеризира като много предпазлива, което в по-голяма степен се отнася до воденето на чужда работа без пълномощие, отколкото до неоснователното обогатяване. Докато специално първият принцип дори е непознат на някои правни системи, може да се каже, че когато отговорността се основава на тези принципи, на тях е възможно да се прави позоваване обикновено при строго определени условия и като субсидиарно средство за защита. По правило тези искове или принципи „попълват празноти“ и действат като последни правни основания, вдъхновени от общи съображения за справедливост и правосъдие, поради което в много случаи са били признати и развити най-вече от съдебната власт.

48. Също така отговорността, която възниква съгласно тези принципи, по правило също е строго субсидиарна спрямо договорната отговорност. Наистина като правно основание за отговорност обхватът на принципите на неоснователното обогатяване и на воденето на чужда работа без пълномощие в съответните държави членки обикновено се определя от целта да се запази принципът, че по общо правило с договора не може да се предоставят права или налагат задължения, възникващи по силата на неговите разпоредби, на лице, различно от страните по него (принцип на относителното действие на договорите), а в по-общ план и принципът на правната сигурност.

49. В съответствие с това наличието на договорно правоотношение по правило изключва позоваването на забраната за неоснователното обогатяване, тъй като изпълнението при това положение не би се считало за „лишено от основание“, а би влязло в противоречие и с изискването чуждата работа да се предприеме без натоварване или наличие на интерес, което най-общо е в основата на понятието за водене на чужда работа без пълномощие.

50. Освен това, по-специално по отношение на (тристранното) договорно правоотношение, предмет на настоящото дело, в много голяма част от държавите членки се оказва, че обикновено би било отказано, включително поради свързани с причинно-следствената връзка съображения, на подизпълнител в положение, съпоставимо с това на Masdar, да получи пряка обезвреда на основание на неоснователното обогатяване или воденето на чужда работа без пълномощие от другата страна, сключила договор с водещия изпълнител, т.е. от страна в положение, което е сходно с това на Комисията по настоящото дело.

51. При това положение подходът на Първоинстанционния съд според мен като цяло е в съответствие с основните характеристики на понятията за неоснователно обогатяване и водене на чужда работа без пълномощие в законодателствата на държавите членки, когато въз

основа на подробните мотиви в точки 96—104 от обжалваното съдебно решение той приема, че условията да се уважи искът, основан на тези принципи, не са налице в разглежданото дело.

52. Основният му довод, изложен в точки 97 и 98 от обжалваното съдебно решение, е, че по принцип такова дело трябва да се преценява в рамките на съответните договорни правоотношения и следователно в рамките на договорната отговорност.

53. При това положение, и конкретно във връзка с първото посочено от Masdar правно основание, следва да се отбележи, че Masdar не твърди, че неговите договори за подизпълнение с Helmico са прекратени или недействителни към момента на продължаване на изпълнението по тях. То по-скоро заявява, че предвид нарушението на договорите от страна на Helmico е имало право да ги прекрати, както и че Първоинстанционният съд е следвало да разгледа дали за него все още е съществувало правно задължение да продължи да ги изпълнява.

54. Независимо дали поради неизпълнението на договорните задължения на Helmico Masdar наистина е имало право да преустанови предоставянето на съответните услуги и да прекрати договорите, в настоящата обстановка това не е предмет на внимание. Предмет на внимание по-скоро е, че правоотношението между Masdar и Helmico продължава да се урежда от договорите за подизпълнение между тях, след като нарушаването на договорите, което в случая се изразява в неплащане от страна на Helmico, само по себе си не ги прекратява, а както правилно отбелязва Първоинстанционният съд в точка 98 от обжалваното съдебно решение, води до пораждането на договорна отговорност за неизправната страна.

55. Както правилно приема Първоинстанционният съд в точки 97—100, тъй като отговорността на основание неоснователното обогатяване и воденето на чужда работа без пълномощие е второстепенна спрямо тази договорна отговорност, без да допуска грешка при прилагане на правото, той основателно отхвърля иска на Masdar, основан на тези принципи, независимо от евентуалното право на Masdar да прекрати договорите. При тези обстоятелства не може да се твърди също, че Първоинстанционният съд е извършил процесуално нарушение, като не е взел предвид правото на Masdar да прекрати договорите.

56. Ето защо първото правно основание е неоснователно.

57. На следващо място, що се отнася до упрека, че при разглеждането на исковете за неоснователно обогатяване и водене на чужда работа без пълномощие Първоинстанционният съд е следвало да вземе предвид обстоятелството, че Комисията има правомощия да събира вземания съгласно Финансовия регламент, също не виждам по какъв начин този фактор е релевантен във връзка с разглеждането на споменатите искове.

58. Както става ясно от точки 99 и 100 от обжалваното съдебно решение, Първоинстанционният съд изключва приложимостта на тези принципи главно поради основанията, че предвид договорното естество на предоставяните услуги — след като Комисията получава облага от договора си с Helmico, а Masdar действа в рамките на договора си за подизпълнение с тази страна — евентуалното обогатяване на Комисията не може да се характеризира като неоснователно и няма как да възникне изключителна отговорност, която да се основава на воденето на чужда работа без пълномощие.

59. Освен това, противно на твърденията на Masdar, с оглед на относителното действие на договорите не може да се поддържа, както правилно отбелязва Комисията, че нарежданията за събиране на вземания, издадени срещу Helmico, изцяло биха изпразнили от съдържание договорното правоотношение между подизпълнителя Masdar и изпълнителя Helmico.

60. Ето защо второто правно основание е неоснователно.

61. Накрая, що се отнася до конкретните грешки при прилагане на правото, които се твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал във възприетия от него в точки 101—103 от обжалваното съдебно решение начин на прилагане на понятието за водене на чужда работа без пълномощие, следва да се има предвид, че в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите членки, както Първоинстанционният съд правилно приема в точка 100 от обжалваното съдебно решение, този принцип може да съставлява основание за отговорност само при изключителни обстоятелства [10].

62. При това положение, първо, Първоинстанционният съд според мен правилно приема в точка 101 от обжалваното съдебно решение, че няма основание изпълнението на договорните задължения на жалбоподателя по отношение на Helmico да се характеризира като предприемане, без да е бил натоварен, на чужда работа. По-специално евентуалното право Masdar да прекрати договорите си с Helmico, обратно, със сигурност не е достатъчно да категоризира предоставяните от Masdar услуги като извършени, без то да е натоварено.

63. Второ, при условията на управление на проекти като разглежданите по настоящото дело за воденето на чужда работа без пълномощие е ирелевантно дали Комисията е можела сама да изпълни проектите, тъй като дори при обичайни обстоятелства такива проекти, както и в настоящия случай, често се реализират от изпълнители на Комисията, а не от самата нея. В съответствие с това, за да установи погрешността на твърдението на Masdar, че Комисията не може да управлява

10 — Вж. точки 46—50 по-горе.

въпросните проекти, Първоинстанционният съд правилно се позовава на изявлението на Комисията в писмото от 5 октомври 1998 г., че тя „ще използва други средства, за да осигури завършването на проекта“.

64. Накрая, изтъкването от Първоинстанционния съд в точка 101 от обжалваното съдебно решение, че „по общо правило действията на управителя се извършват без знанието на заинтересувания, или поне без на последния да е известна необходимостта от незабавно действие“, според мен е в съответствие с понятието за водене на чужда работа без пълномощие и строгите условия за прилагането му.

65. Тази констатация по-специално, която е само един от мотивите на Първоинстанционния съд в точка 101, обосноваващи извода му, че условията, уреждащи гражданскоправния иск, основан на воденето на чужда работа без пълномощие, не са изпълнени, не се поставя под въпрос с твърдението, че в особени случаи този принцип се прилага независимо от знанието на заинтересувания, както в дадения от Masdar пример с откарван от трето лице в болница тежко болен човек, който обаче е в съзнание.

66. Ето защо доводите, представени в рамките на третото правно основание, са неоснователни.

67. От гореизложеното следва, че първите три правни основания, изложени срещу констатациите на Първоинстанционния съд във връзка с неоснователното обогатяване и воденето на чужда работа без пълномощие, трябва да се отхвърлят.

2. Петото правно основание, с което се твърди, че при отхвърлянето на основания на умишлено или непредпазливо непозволено увреждане иск Първоинстанционният съд е допуснал грешка, като е приел, че Masdar е привело недостатъчно доводи

a) Основни доводи

68. С петото си правно основание Masdar твърди, че при отхвърлянето на иска му, основан на непредпазливо или умишлено непозволено увреждане, Първоинстанционният съд е допуснал грешка, като е приел, че то не е представило достатъчно доводи, като се има предвид, че при особените обстоятелства, при които Комисията упражнява правомощията си за събирането на вземания съгласно Финансовия регламент, проблемът бил очевиден.

69. То твърди, че макар да била запозната с извършените от Helmico нередности още от октомври 1998 г., Комисията най-напред допуска и дори насърчава жалбоподателя да приключи работа, след което упражнява правомощията си по събиране на вземания, като по този начин лишава Helmico от всички средства, получени по договорите. Комисията била наясно, че по този начин установеният със знанието и съгласието на Комисията механизъм за разплащане с Masdar ще спре да действа. При тези обстоятелства единственият възможен извод бил, че при наличието на задължение за полагане на грижа Комисията е действала небрежно или самонадеяно, що се отнася до вредоносните последици за Masdar.

70. Накрая Masdar твърди, че ограничаването на отговорността до размера на нетната финансова загуба, предвид съпоставката с условията, уреждащи отговорността за покриването на нетни финансови загуби по английското право, следва да се разпростре и в контекста на правото на Общността, като се имат предвид особените правомощия на Комисията за събирането на вземания, ако е очевидно, че в резултат от нареждането за събиране на вземания ще бъде отказано плащане на изправни подизпълнители. При условията на евентуалност, то трябвало да включва и особените обстоятелства по случая.

71. Според Комисията приведените от Masdar доводи са едновременно недопустими, доколкото целят оспорването на фактически констатации, и ирелевантни, доколкото фактически са насочени към въпрос, който не е бил разглеждан от Първоинстанционния съд. Съгласно поддържаното от нея Първоинстанционният съд правилно прави извод, че Masdar просто не е доказало твърденията си и правилно отхвърля иска за непозволено увреждане.

б) Съображения

72. Най-напред следва да се отбележи, че становището на Masdar пред Първоинстанционния съд относно отговорността за умишлено или непредпазливо непозволено увреждане е свързано с поведението на Комисията, доколкото тя спира плащанията към Helmico, както Първоинстанционният съд изрично упоменава в точка 140 от обжалваното съдебно решение, без в това отношение Masdar да прави възражения в рамките на настоящото производство. В съответствие с това в точки 140 и 141 от обжалваното съдебно решение, за които се отнася петото правно основание, Първоинстанционният съд единствено разглежда дали Комисията е действала небрежно или умишлено, като е спряла плащанията към Helmico.

73. Следователно доколкото Masdar се позовава на въпроса за нарежданията за събиране на вземания, т.е. на решение на Комисията, което следва да се разграничава от извършеното по-рано през 1999 г.

спиране на плащанията, и твърди, че чрез тях Комисията окончателно го е лишила от плащане от страна на Helmico, и се позовава на различни други обстоятелства по делото, които не са в пряка връзка с посоченото спиране или са настъпили впоследствие, доводите на Masdar, както правилно отбелязва Комисията, са ирелевантни и не могат да породят действие.

74. Ето защо тази част от петото правно основание трябва да се отхвърли.

75. На следващо място, що се отнася до твърдението, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка, като в точка 141 от обжалваното съдебно решение е приел, че Masdar привежда недостатъчни доводи в подкрепа на твърдението си или по отношение на произхода и обхвата на това задължение, следва да се отбележи, първо, че посочената липса на доказани твърдения в това отношение, както се вижда от мотивите на Първоинстанционния съд в този параграф, е само едно от основанията, на които се отхвърля като неоснователно правното основание, почиващо на умишлено или непредпазливо непозволено увреждане. Първоинстанционният съд също така приема, че не е установена причинно-следствена връзка между нарушението на посоченото задължение и твърдяната вреда. Ето защо дори да е налице задължение за полагане на грижа от посочения от Masdar вид, това само по себе си не би могло да повлияе върху извода на Първоинстанционния съд да се отхвърли това правно основание.

76. Второ, въпреки че със сигурност може да се каже, че при изпълнението на поверените ѝ задачи Комисията има общо задължение да полага дължимата грижа, също както е обвързана и от принципа на добра администрация [11], и — в зависимост от обстоятелствата — с различни други задължения, далеч не е ясно, че тя би имала конкретно задължение, свързано с интересите на трето лице, което е страна по договор, както по настоящото дело, по силата на което Комисията ще се окаже възпрепятствана да спре плащанията при обстоятелства като настоящите. Ето защо проблемът не е очевиден — както твърди Masdar — при конкретните упоменати обстоятелства, нито пък може поначало да се поддържа, че Комисията е действала небрежно или самонадеяно, що се отнася до вредоносните последици за Masdar.

77. Ето защо съм на мнение, че що се отнася до представените от Masdar доводи в подкрепа на правното му основание относно умишленото или непредпазливо непозволено увреждане, Първоинстанционният съд основателно е приел, че Masdar не е доказало в достатъчно степен своето твърдение.

11 — Вж. в този смисъл Решение от 15 юли 2004 г. по дело Испания/Комисия (C-501/00, Recueil, стр. I-6717, точка 52).

78. Следователно петото правно основание трябва да бъде отхвърлено в неговата цялост.

3. Шестото и седмото правно основание относно констатациите на Първоинстанционния съд, че Комисията не е дала никакви уверения

а) Основни доводи

79. С шестото и седмото правно основание Masdar оспорва мотивите на обжалваното съдебно решение, с които е отхвърлено твърдението му, че Комисията е дала уверения, пораждащи оправдани правни очаквания.

80. В подкрепа на тези правни основания Masdar твърди, първо, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка, като е приел, че не са му представени доказателства за това, че посочените от Masdar уверения са направени на срещата от 2 октомври 1998 г. Предвид мотивите в точки 143 и 149 от обжалваното съдебно решение, обосноваващи отказа да се съберат свидетелски показания във връзка с тези уверения, Първоинстанционният съд не е имал право да прави такива констатации.

81. Masdar твърди, второ, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка, като е приел, че почти няма вероятност посочените уверения да са били дадени. Основанието за тази преценка на Първоинстанционния съд било неправилно и непълно, тъй като пренебрегвало особения контекст по делото, включително правото на Masdar да прекрати договорите за подизпълнение и правото на Комисията да спре главните договори и да издаде нареждания за събирането на вземания. Освен това според Masdar е немислимо да е възникнала обща воля и у Комисията, и у Masdar проектите да бъдат приключени и на Masdar да се заплати извършената работа, както било упоменато в точка 148 от обжалваното съдебно решение, освен ако по един или друг начин не са били дадени взаимни уверения.

82. Трето, Masdar твърди, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точка 128 от обжалваното съдебно решение приел, че след като Комисията не е водила протокол за срещата от 2 октомври 1998 г., същата имала неформален характер, като с това неправилно отхвърлил възможността Комисията да е дала упоменатите уверения.

83. Накрая, Masdar отбелязва, че при тази обстановка почти не може да има съмнение, че Комисията е дала уверения.

84. Обратно, Комисията поддържа, че с тези правни основания Masdar всъщност се стреми да възобнови разглеждането на фактически въпроси, поради което тези основания са недопустими. Във всички случаи Първоинстанционният съд подробно разгледал въпроса дали са били дадени конкретни уверения или не и изводите му в това отношение били правилни.

б) Съображения

85. С представените в подкрепа на шестото и седмото правно основание доводи Masdar основно цели да оспори съображенията на Първоинстанционния съд в точки 119—130 от обжалваното съдебно решение относно това дали на срещата от 2 октомври 1998 г. са му били дадени уверения, твърдейки, че Първоинстанционният съд е следвало да направи извода, предвид обстоятелствата по делото, че Комисията действително е дала такива уверения.

86. В този смисъл Masdar очевидно поставя под въпрос преценката на Първоинстанционния съд на доказателствата, свързани с предоставянето на уверения.

87. В това отношение следва да се напомни, че при обжалване Съдът не е компетентен да установява фактите, нито по принцип да проверява доказателствата, които Първоинстанционният съд е приел в подкрепа на тези факти. Всъщност щом като тези доказателства са били редовно събрани и общите принципи на правото и приложимите процесуални правила относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата са били спазени, само Първоинстанционният съд може да преценява значението, което трябва да бъде дадено на представените му доказателства [12].

12 — Вж. Решение по дело Deere/Комисия, посочено по-горе в бележка 6, точка 22, Решение от 25 януари 2007 г. по дело Sumitomo Metal Industries и Nippon Steel/Комисия (C-403/04 P и C-405/04 P, Сборник, стр. I-729, точка 38) и Решение от 22 ноември 2007 г. по дело Sniace/Комисия (C-260/05 P, Сборник, стр. I-10005, точка 35).

88. Освен в случай на изопачаване на доказателствата, които са били представени на Първоинстанционния съд, преценката на фактите, направена от съда, не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда в рамките на производство по обжалване [13].

89. Тъй като по настоящото дело няма твърдение за подобно изопачаване на фактите и доказателствата, представени пред Първоинстанционния съд, или при всички положения то не е доказано от Masdar, следва, че шестото и седмото правно основание са недопустими, доколкото са насочени срещу преценката на доказателствата от Първоинстанционния съд.

90. Освен това, що се отнася по-специално до направеното от Masdar позоваване на отказа на Първоинстанционния съд в точки 143—149 от обжалваното съдебно решение да проведе разпит на свидетели във връзка със срещата от 2 октомври 1998 г., следва да се отбележи, първо, че съгласно установената съдебна практика Първоинстанционният съд самостоятелно преценява евентуалната необходимост от допълване на данните, с които той разполага по висящите пред него дела [14]. Така Съдът по-конкретно е постановил, че дори формулираното в молбата искане за изслушване на свидетели да посочва точно фактите, по които следва да се изслуша свидетелят или свидетелите, и съображенията, обосноваващи изслушването им, задължение на Първоинстанционния съд е да прецени относимостта на искането към предмета на спора и към необходимостта от изслушване на посочените свидетели [15].

91. Именно това е направил Първоинстанционният съд в съответните точки от решението, като в точка 148 от него констатира, че съдържанието на свидетелските показания във всички случаи няма да бъде достатъчно да докаже релевантния факт, а именно направените уверения от страна на Комисията във връзка с плащането на Masdar.

92. Второ, доколкото при тези обстоятелства според Masdar е налице непоследователност в обжалваното съдебно решение между мотивите за отказа да се разпитат свидетели и констатацията, че не са били давани твърдените уверения, това твърдение е неоснователно, тъй като — както правилно отбелязва Първоинстанцион-

13 — Решение от 2 март 1994 г. по дело Hilti/Комисия (C-53/92 P, Recueil, стр. I-667, точка 42), както и Решение от 7 януари 2004 г. по съединени дела Aalborg Portland и др./Комисия (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 49).

14 — Вж. по-специално Решение от 10 юли 2001 г. по дело Ismeri Europa/Сметна палата (C-315/99 P, Recueil, стр. I-5281, точка 19), Решение от 7 октомври 2004 г. по дело Mag Instrument/СХВП (C-136/02 P, Recueil, стр. I-9165, точка 76) и Решение от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 67).

15 — Вж. по-специално Решение по дело Sniace/Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 12, точка 78 и Решение по делоDansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 14, точка 68.

ният съд в точка 148 от обжалваното съдебно решение — наличието на обща воля между страните Masdar да приключи проекта и да му се заплати за извършената работа очевидно е нещо различно от това Комисията да даде конкретни уверения, че ще плати пряко на Masdar.

93. От това следва, че шестото и седмото правно основание трябва да се отхвърлят.

4. Четвъртото правно основание, с което се твърди, че констатациите на Първоинстанционния съд във връзка с правните основания за неоснователно обогатяване и водене на чужда работа без пълномощие, от една страна, и с правното основание за оправдани правни очаквания, от друга, са непоследователни

а) Основни доводи

94. Masdar се оплаква, че когато разгледал прилагането на принципа на защита на оправданите правни очаквания, Първоинстанционният съд установил, че строгите условия за прилагането му не били изпълнени, макар Първоинстанционният съд да бил наясно във връзка с това, че Комисията насърчила Masdar да продължи да предоставя услугите (точка 101 от обжалваното съдебно решение) и че Masdar и Комисията имали обща воля Masdar да приключи проектите и да му бъде заплатено за извършената работа (точка 148 от обжалваното съдебно решение).

95. С доводи, подобни на изложените във връзка с предходните правни основания, то твърди, че нещо по време на срещата от 2 октомври 1998 г. и/или по време на последващи контакти с Комисията е възможно да е подтикнало Masdar да продължи да предоставя услугите, изисквани съгласно договора му за подизпълнение с Helmico. Макар „нещо“ да не отговаряло на строгите критерии, използвани от Първоинстанционния съд във връзка с основан на оправданите правни очаквания иск, то със сигурност било достатъчно ефективно да убеди Masdar да продължи да предоставя услугите, което показва, че Първоинстанционният съд неправилно стигнал до извода, че от наличните доказателства не се установява предоставянето на конкретни уверения от Комисията, които да му позволяват да поддържа подобен иск.

96. При условията на евентуалност то твърди, че критериите, използвани от Първоинстанционния съд, са твърде строги и водят до несправедлив резултат по дела като настоящото. Поради това можело да се направи извод, че са налице конкретни уверения при обстоятелства като тези по настоящото дело.

97. Накрая, Masdar оспорва констатацията в точка 103 от обжалваното съдебно решение, че като продължило работа по проекта, то поело търговски риск, който би могъл да се определи като обичаен. Никой здравомислещ търговец нямало да продължи работа при въпросните обстоятелства, освен ако поведението на Комисията е било такова, че да породи у това лице оправдани правни очаквания, че ще му бъде заплатено за предоставените от него услуги.

98. Според Комисията представените в рамките на това правно основание доводи са недопустими и във всички случаи явно необосновани.

б) Съображения

99. Що се отнася, на първо място, до твърдяната непоследователност в констатациите на Първоинстанционния съд в точка 101, от една страна, и в точка 148 от обжалваното съдебно решение, от друга, поне отчасти това твърдение се основава на погрешен прочит на първата от тях, в която Първоинстанционният съд изтъква единствено: „В действителност по общо правило действията на управителя се извършват без знанието на заинтересувания, или поне без на последния да е известна необходимостта от незабавно действие. Самият ищец обаче поддържа, че е решил да извърши дейността през октомври 1998 г., поради това че е бил подтикнат от Комисията.“

100. Очевидно е, че изявлението на Първоинстанционния съд, разгледано в този контекст, има за цел да открои противоречието между иска на Masdar, основаващ се на воденето на чужда работа без пълномощие, и доводите му, свързани със защитата на оправданите правни очаквания, че Комисията го е подтикнала да предоставя услугите, а не да приеме този довод. Освен това изглежда Masdar мълчаливо потвърждава, че Първоинстанционният съд не споделя този възглед, като твърди, че той е трябвало да констатира определено събитие, което е подтикнало Masdar да продължи работа.

101. Във всеки случай макар Masdar да поддържа, че на Първоинстанционния съд било известно, че Комисията го подтикнала да продължи да предоставя услугите, това не е непременно равносилно да се каже, че са дадени конкретни уверения, които да обосноват иск за оправдани правни очаквания.

102. Също така вече отхвърлих твърдението относно непоследователност в мотивите във връзка с констатацията на Първоинстанционния съд в точка 148 от обжалваното съдебно решение, че Masdar и Комисията имали обща воля за приключването на проектите.

103. Останалите доводи, представени в подкрепа на четвъртото правно основание, отново са насочени срещу констатацията на Първоинстанционния съд, че не са дадени конкретни уверения, която, както вече споменах, се основава на фактическа преценка, а последната сама по себе си не може да бъде оспорвана в производството по обжалване [16].

104. В това отношение, достатъчно е да се каже, както Комисията правилно отбелязва по време на съдебното заседание, крайно неубедително е да се твърди, че единственото обяснение за това, че Masdar е продължило работа — дори да може поетият по този начин търговски риск да се счита за по-висок от обичайния — би могло да бъде, че на срещата от 2 октомври 1998 г. и/или по време на последващите контакти Комисията е дала твърдените от Masdar уверения.

105. Поради това и четвъртото правно основание трябва да се отхвърли.

106. С оглед на изложеното по-горе жалбата следва да бъде отхвърлена изцяло.

VI — По съдебните разноски

107. По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим в производството по обжалване на основание член 118 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждане на Masdar и последното е загубило делото, то следва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

16 — Вж. точки 87 и 88 по-горе.

VII — Заключение

108. По изложените по-горе съображения предлагам на Съда да:

„1) Отхвърли жалбата.

2) Осъди Masdar да заплати съдебните разноски.“